

mende ikke kunnet slutte mig dertil, men skal være villig til paa anden Vis at være med til at støtte denne Sag, naar der fremkommer Forslag derom. — Angaaende det meget omdebatterede Stykke i § 18 er der fra forskellige Sider lagt paa den ene Vægtskaal Hensynet til Tabet for Leverandøren, og paa den anden Vægtskaal Hensynet til den store forbrugende Befolkning i Byerne, og saa er der blevet rettet det Spørgsmaal, om man kunde forsvare at sætte det ene mod det andet. Der er jo selvfølgelig Svaret let, at naar der virkelig bringes Smittefare ind, kan man ikke forsvare at begunstige en saadan enkelt Mand over for hele det øvrige Samfund. Men det, vi ville have, er jo heller ikke, at man skal have Ret til at indføre smittefarlig Mælk, men vi ville forhindre, at man paa den blotte Mistanke uden nogen som helst Grund skal kunne formene dem Indførsel. Den højtærede Minister fremkom i sine Udtalelser netop med en Bemærkning om, at det vilde være urigtigt at forhindre dette Forbud, naar det var konstateret, at der var Smitte. Ja, hvis det stod i Lovforslaget, kunde jeg saa fuldstændig gaa med dertil, men det er jo netop Ulykken, at dette ikke staar der. Hvis vi til 3die Behandling kunde vente et Ændringsforslag fra den højtærede Minister, som stillede noget saadant i Udsigt, saa at Landet paa denne Maade blev sikret over for Overgreb fra Byerne, kunde jeg føle mig tilfredsstillet dermed. — Den ærede Ordfører fremkom allerede første Gang, han havde Ordet, og gentog det senere i forstærket Form, med en Sigtelse mod de Sundhedskommissioner, som have Sæde uden for Kjøbenhavn. Den ærede Ordfører mente, at man kunde befrygte, at disse af Hensyn til deres Egn og de pekuniære Interesser, som knyttede sig dertil, Landliggerophold og lignende, kunde vise sig mindre pligt-opfyldende. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører ved nærmere Eftertanke vil fastholde dette. Den overordentlige Sundhedskommission uden for Kjøbenhavn bestaar jo af Birkedommeren, Distriktslægen og 3 civile Medlemmer, som ere valgte spredte omkring i Distriktet. Det skulde jo være ganske mærkeligt, om disse Mænd skulde forsømme deres Pligt for at gavne en ganske enkelt oppe i dette Distrikt, thi hvis der var Tale om, at en smitsom Sygdom havde udbredt sig i større Distrikter, vilde saadant noget ikke kunne holdes skjult; der vilde da allerhøjest være et af disse Medlemmer, som var personlig interesseret i et saadant Spørgsmaal, men selv

over for dette Medlem tror jeg ikke, det vilde være rigtigt at fastholde, at han skulde svigte sin Pligt, og endnu mindre kan man fastholde, at den samlede Kommission skulde gøre det. Jeg maa tilbagevise den Beskyldning, som herigennem rettes imod Sundhedskommissionerne uden for Byerne.

Bluhme: Over for den ærede Ordfører skal jeg kun udtale, at det er en Selvfølge, at Lægerne have Ret til at indrette sig, som de ville i deres eget Hus; det har jeg heller ikke udtalt nogen Kritik over; det, jeg har udtalt, er, at det er harmeligt at tænke sig, at Staten har kunnet give en Sum af 200,000 Kr. til et Sanatorium, der væsentlig er indrettet for de rige, medens man samtidig ikke har kunnet naa at bygge et Sanatorium for mindre bemidlede. For 200,000 Kr. kan der bygges flere end et Sanatorium, brugelige for ubemidlede rundt omkring i forskellige Amter. Efter det, jeg har set til Sanatoriet ude paa Strandvejen, kunde der bygges et temmelig rummeligt og hensigtsmæssigt Sanatorium for en Fjerdedel af den Sum, som er brugt ovre i Vejle — selvfølgelig efter tarvelige Forhold og ude paa Landet. Naar Ordføreren og min ærede Sidemand sagde, at det kunde man ikke komme ind paa i dette Lovforslag, er det selvfølgelig rigtigt, at her kunne vi ikke optage Spørgsmaalet om Bygningen af Sanatorier, men det, som der er Tale om her, er et Ændringsforslag, hvorved man tilbyder Kommunerne, at de kunne faa Assistance til at indlægge angrebne Tuberkulosepatienter paa de paagældende Anstalter, hvor der haves Plads til dem. Der tales om, at det vilde være ruinerende, men der kan ikke lægges flere ind, end der er Plads til, hvor man kunde faa dem bragte. Men derigennem, at man begynder, faar man Erfaring, og naar denne Erfaring kommer, er det min Overbevisning, at hele Befolkningen vil kræve som en Ret, at der snarest muligt bliver anlagt Sanatorier omkring i Landet, og ikke alene private, men Kommunerne ville fordre det som deres Ret. Naar min ærede Sidemand sagde, at jeg skulde bringe Forslag i den Retning, vil jeg sige, at jeg gerne skal være med dertil, men det er for sent i Aar; det kan ske til Efteraaret, og da skal jeg være meget villig dertil. Med Hensyn til den ærede Ordførers Udtalelse om, at han havde vist sin Interesse for at komme syge af denne Art til Hjælp, skal jeg indrømme, at han har indbragt et Forslag i denne Retning, og jeg beklager, at